הרפתקאות
של
סניפי

מתוך "סטורי פון"
סיפור מ. ל. אופטון
ציורים מאבל ב. היל
1926

הדלת ברצפה

כשסניפי בילה עם בטי חופשה בחוותו של סבא בראון, קרתה לו הרפתקה עם דלת רצפה שבמטבח. הדלת הייתה מכוסה בשטיח וסניפי לא ידע עליה.
אבל יום אחד גלגלו את השטיח ופתחו את הדלת. סבתא בראון הורידה לשם צנצנות כבושים ועלתה שוב, אבל כשרצתה לסגור את הדלת שמעה דפיקה בדלת הכניסה. היא מיהרה לשם ולא הורידה את מכסה הפתח ברצפה.
בכניסה עמד סמי בן השכנה מעבר לרחוב. אמו ביקשה שיביא לה קצת חסה לארוחת ערב. ומאחר שסמי לא היה אמין דיו כדי לבדו להוריד חסה בגינה סבתא בראון הלכה אתו.
סניפי נם בינתיים בכורסת נדנדה של

סבתא. בטי לא הייתה בבית. היא הלכה לבקר אצל חברה שהיה לה חתול אפור גדול ולא אהבה גורי כלבים.
סניפי התעורר מדפיקת הדלת שסגרה

אחריה סבתא כשיצאה לגינה. הוא קם, התמתח ופיהק. "יום משעמם" אמר לעצמו "מוטב שאלך למטבח לראות האם

לא שמו דבר מה טוב בצלחת שלי." המחשבה על אוכל גרמה לו להרגיש רעב. הוא התחיל לרוץ, הגיע לפתח המרתף והתגלגל במדרגות למטה. "באוו! באוו-באוו!" הוא קרא מבוהל.

כשהגיע למטה נדמה היה לו כי לא יוכל יותר לנשום. הוא שכב בשקט גמור והביט על האור הבא מהמטבח למעלה. אזי שמע שסבתא בראון חוזרת. הוא שמח מאוד אבל לא היה לו מספיק כוח כדי לנבוח. אלא שאז סבתא בראון סגרה את הדלת ברצפה וגלגלה עליה חזרה את השטיח! רק אז לסניפי חזר קולו.
"באוו-באוו-וואוו!" הוא קרא. אבל סבתא בראון לא שמעה.
סניפי הניח את ראשו על כפותיו ויילל בשקט. דרך חלונות המרתף נכנס רק אור חלוש. המקום היה מדכה ומפחיד. ואז שמע את צעדיו של בטי. היא שאלה "איפה סניפי?" וסבתא בראון ענתה "הוא ישן על הכורסה שלי לפני כמה רגעים."
"באוו-באוו-וואוו!" קרא הגור הלכוד "באוו-באוו-וואוו!". אך איש לא שמע.
סניפי שמע שבטי יצאה מהמטבח, אחר

כך חזרה ואמרה "אינני מוצאת אותו! אולי קרה לו דבר מה?"
"הו, הוא מסתובב בוודאי איפשהו" ענתה סבתא.
"סניפי! סניפי!" קראה בטי שוב.
"באוו-באוו-וואוו!" ענה סניפי, אך לא שמעו אותו.
בטי יצאה החוצה לחצר וקראה שוב "סניפי! סניפי!"
"באוו-באוו-וואוו!" באה התשובה. אבל הפעם בטי יכלה לשמוע את הקול הבוקע מהמרתף. היא רצה במדרגות למטה וכשפתחה את דלת המרתף סניפי רץ ישר אליה בנביחה שמחה "באוו-באוו!"
"אא, הוא בוודאי נפל דרך הדלת ברצפה, כשהשארתי אותה פתוחה" אמרה סבתא בראון.
"בפעם הבאה אסתכל היטב לאן אני הולך" הבטיח לעצמו סניפי.

הסרטן הגדול

"ייפ! ייפ!" קרא סניפי "מה זה כאן?" הוא הושיט את כפותיו הקדמיות והביט סביב.
"קליק-קליק" נשמע קול "קליק-קליק"
"איזה ייצור מוזר! וכאן, על המרפסת של ביתי. צריך לגרש אותו. אני בטוח שבטי ואמא לא רוצות אותו כאן. אם בטי תבוא הנה ותמצא אותו, היא תיבהל בוודאי נורא!"
"קליק-קליק, קליק-קליק" אכן היה זה ייצור מוזר. סניפי אזר את מלוא האומץ שלו כדי להתקרב אליו. הייצור שעשה "קליק-קליק" נעצר ועמד בשקט.
"באוו-באוו" אמר סניפי בהחלטיות "לך מכאן! בטי לא תרצה אותך כאן!"

אבל הייצור לא זז.
"לך מיד מכאן" חזר סניפי על דבריו "באוו-באוו!"
אבל הלובסטר עמד ולא זז.
ואז סניפי הושיט את כפו הימנית ודחף אותו חזק.
"טרח!" הייצור המוזר תפס את קצה כפו

של סניפי והחזיק חזק.
"באוו-באוו!" קרא סניפי. אבל הלובסטר לא הרפה. נדמה היה לסניפי שעבר

הרבה זמן עד שאמא של בטי בא אליו בריצה.
"דיק! דיק!" קראה אמא לבנה הגדול
"הלובסטר הגדול זחל מהסל. אני חוששת שהוא פגע בסניפי."
אחיה הגדול של בטי רץ מלמעלה ושחרר את סניפי.
"מסכן" אמרה אמא של בטי "לא קשרתי את מכסה הסל מספיק חזק."
היא חבשה את הפצע על כפו של סניפי, והוא הרגיש כבר טוב יותר. בטי חזרה בדיוק כשאמא גמרה לחבוש את כפו של סניפי.
"וי! מה קרה לסניפי?" קראה בטי.
היא שמעה את הסיפור מאמא ומהאח שלה. מיד לקחה את סניפי על ברכיה וחיבקה אותו.
"הוא גיבור! ממש גיבור! הוא ראה את הלובסטר על המרפסת והחליט לגרש

אותו. הוא עשה מה שרק יכול היה."
סניפי התחבק אל בטי וליקק את ידה.
"מילא הפצע בכף" חשב "העיקר שעשיתי מה שרק יכולתי."

גברת תרנגולת הודו

בטי לקחה את סניפי שוב לחופשה בכפר אצל סבא וסבתא בראון. אבל היו ימים שסניפי לא ראה את בטי ימים שלמים, כי היא בילתה אצל חברה שלה, בבית של שכנים שהיה להם חתול אפור גדול, ולא אהבו גורי כלבים.
יום שמש אחד שכב סניפי על המרפסת. הוא היה מנומנם ונהנה מהשמש. איושה הניעה את עלי הצמחים סביב.
"איזה עולם נחמד" חשב סניפי תוך נמנום. אפילו שאינני רואה לעתים את בטי, הגברת שלי, הרי מאוד טוב לי כאן."
הוא כבר נרדם כמעט לגמרי כששמע צליל מוזר.

"קוויט! קוויט!"
זה היה קולה של גברת תרנגולת הודו. סניפי קפץ והביט סביב. גברת תרנגולת הודו הלכה לכוון גן הירקות. היא הייתה לבדה. מדי פעם עצרה כדי לחטוף חרגול במקורה או לסדר את נוצותיה.
סניפי החליט שהיא הולכת למקום מסתור כלשהו שלה.

"קוויט! קוויט!" היא אמרה שוב בשקט.
"אלך אחריה" החליט סניפי. הוא קפץ מהמרפסת והלך אחריה בשקט.
כל זמן שיכלו לראות את גברת תרנגולת הודו מהבית, היא הלכה כאילו מטיילת סתם ללא כל מטרה. מדי פעם עצרה, אמרה "קוויט! קוויט!" והמשיכה ללכת.
אך ברגע שגבעולי התירס הסתירו אותה היא התחילה להתנהג שונה. היא החליקה את נוצותיה כדי להראות קטנה ורזה יותר, ואז הושיטה קדימה את צווארה והתחילה לרוץ. היא רצה מהר וסניפי בקושי היה יכול להספיק לרוץ אחריה. הם עזבו את הגינה ויצאו לשדה קטן ושם גברת תרנגולת הודו התחילה שוב לחטוף חרגולים אבל כל הזמן התקדמה לכוון שיחי פטל.
"היא מתנהגת מוזר" אמר סניפי לעצמו "מעניין אותי מה היא רוצה לעשות. אני חושב שתפקידי הוא לגלות זאת."
ברגע שההודית הגיעה לשיחי פטל היא הביטה סביב. יתכן ולא הרגישה בסניפי או לא חשבה שהוא רואה אותה. היא הורידה את ראשה וזחלה בפתח קטן בין הענפים הקוצניים.
"מה היא מחפשת שם" השתומם הצופה הקטן "צריך לבדוק זאת" החליט.
הוא ניגש לפתח הקטן והציץ פנימה אבל לא ראה דבר. חשוך היה שם בסבך אבל הוא נכנס פנימה.
ופתאום הרגיש מכות ממקורה של גברת תרנגולת הודו. וי! כמה שהמכות כאבו.
הוא הסתובב וברח אבל היא רצה אחריו ודקרה לו שוב ושוב. נראה היה לו כי ירגיש את המכות כל החיים.
בסוף היא חזרה לסבך הפטל. סניפי התיישב והתחיל ללקק את המקומות הכואבים, כמה שרק יכול להגיע אליהם

בלשונו. כשהרגיש טוב יותר קם והביט שוב על הפתח בפטל. הוא לא ראה כלום אבל ידע שהיא ממתינה לו שם.
"היא נוהגת כאילו יש לה משהו להסתיר" אמר לעצמו "בוודאי עשתה משהו רע. צריך להזעיק את סבא בראון.
"באוו! באוו!" התחיל לנבוח "באוו! באוו!".
הוא שמע צעדים של מישהו וקרא שוב "באוו! באוו!".
סבא בראון בא בריצה.
"באוו! באוו!" נבח שוב סניפי כשהוא מרקד לפני הפתח שבפטל.
סבא בראון עצר והסתכל. הוא הרים נוצה של הודו מהארץ ואחריה עוד אחת.
התכופף והביט שוב.
"אהא!" אמר "גברת תרנגולת הודו הסתירה כאן את הקן שלה. היא מסתתרת כבר כמה ימים. הקן בוודאי מלא ביצים."

הוא הסתובב וליטף את ראשו של סניפי.
"אתה גור נבון אם מצאת את הקן" אמר "עכשיו אני צריך לצוד את הנמייה שראיתי אתמול בסביבה. אם לא אתפוס אותה

היא תחסל את הביצים כשהגברת הודו חוזרת לחצר. יפה עשית סניפי. הצלת דור שלם של תרנגולי הודו" וליטף שוב את ראשו של סניפי.
סניפי היה גאה מאוד. הוא הרגיש שעשה את המלאכה היומית שלו, וחזר אחרי סבא בראון הביתה.
כשסבתא בראון שמעה את הסיפור, נתנה לסניפי צלחת מלאה שמנת. הוא זלל ואחר כך נשכב שוב על המרפסת והתחמם בשמש.